

Sygnatura akt II Ka 284/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Kozaczuk

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r.

sprawy **M. C.**

obwinionego z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt II W 439/15

zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie w stosunku do M. C. na zasadzie art. 45 §1 kw w zw. z art. 5 §1 pk4 kpw umarza z powodu przedawnienia karalności czynu; stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 28 4/17

UZASADNIENIE

M. C. został obwiniony o to, że w okresie od 16 stycznia 2015 r. do 3 marca 2015 r. w G. na ul. (...) w celu dokuczenia S. S., wielokrotnie parkował swój samochód marki M. (...) o nr rej. (...) we wspólnym przejściu, czym uniemożliwiał mu przejście przez furtkę na posesję,

tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 21 października 2016 r. obwinionego M. C. uznał za winnego tego, że w okresie od 26 stycznia 2015 r. do 3 marca 2015 r. w G. na ul. (...) w celu dokuczenia S. S. złośliwie go niepokoił w ten sposób, że wielokrotnie parkował swój samochód marki M. (...) o nr rej. (...) we wspólnym przejściu, czym uniemożliwiał mu przejście przez furtkę na posesję tj. za winnego popełnienia czynu z art. 107 kw i za czyn ten z mocy art. 107 kw w zw. z art. 24 §1 i §3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 300 złotych; zasądził od obwinionego M. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. kwotę 252 złote tytułem zwrotu poniesionych wydatków; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami w kwocie 100 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę art. 4 §1 kpsw poprzez istotne ograniczenie prawa obwinionego do obrony w trakcie rozprawy głównej w dniu 21 października 2016 r., w której – z uwagi na obowiązki uczestnictwa w innych, wcześniej zaplanowanych rozprawach oraz brak możliwości zapoznania się z aktami sprawy – nie brał udziału ustanowiony z wyboru obrońca, a podczas której to rozprawy były przeprowadzane czynności dowodowe mogące mieć wpływ na wynik sprawy, w szczególności

został przesłuchany świadek obrony I. C., jeden z kluczowych świadków przedmiotowego postępowania, oraz był to ostatni termin sprawy,

2. obrazę art. 8 kpsw w zw. z art. 4 kpk, 7 kpk polegającą na dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem dowodów bezsprzecznie przemawiających na korzyść M. C., przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu dowodów niekorzystnych, w szczególności przejawiającą się w:

- niezasadnym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom M. C. w zakresie w jakim zaprzeczył on ażeby w celu dokuczenia S. S. złośliwie go niepokoił w ten sposób, że wielokrotnie parkował swój samochód marki M. (...) we wspólnym przejściu, czym uniemożliwił mu przejście przez furtkę na posesję, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są konsekwentne, spójne i logiczne, korelują z zeznaniami świadka I. C.,

- obdarzeniu w całości wiarą zeznań oskarżyciela posiłkowego S. S. i L. S., w sytuacji gdy są to osoby skonfliktowane z obwinionym M. C. i mają oczywisty interes w pociągnięciu go do odpowiedzialności za zarzucony czyn,

3. obrazę art. 8 kpsw w zw. z art. 4 kpk, 7 kpk poprzez błędną, dokonaną decyzję i wyrażnie na niekorzyść obwinionego M. C., oraz dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań oskarżyciela posiłkowego S. S. oraz świadka L. S., objawiającą w przyjęciu przez Sąd za wiarygodne jedynie okoliczności niekorzystnych dla obwinionego, a pominięciu tej części materiału dowodowego (zeznania I. C.), która potwierdza wyjaśnienia M. C., kwitując to stwierdzeniem str. 4 uzasadnienia: „w zeznaniach świadka I. C. dało się zauważyć duże zaangażowanie emocjonalne w sprawę i chęć pomocy obwinionemu w uzyskaniu korzystnego dla niego rozstrzygnięcia w sprawie” przy pominięciu kwestii, że L. S., to żona oskarżyciela posiłkowego więc ona – idąc sposobem rozumowania Sądu – była zainteresowana w uznaniu obwinionego za winnego, w związku z czym zeznania te powinny być oceniane z dużą dozą ostrożności,

4. będący następstwem obrazę przepisów prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że M. C. w okresie od 26 stycznia 2015 r. do 3 marca 2015 r. w G. na ul. (...) w celu dokuczenia S. S. złośliwie go niepokoił w ten sposób, że wielokrotnie parkował swój samochód marki M. (...) o nr rej. (...) we wspólnym przejściu, czym uniemożliwił mu przejście przez posesję.

Podnosząc te zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od stawianego zarzutu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy stwierdził, że zachodzi bezwzględna przesłanka do uchylenia wyroku, z art. 5§1 pkt 4 kpw, bowiem nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia, o które w tej sprawie był obwiniony M. C..

Z treści art. 45§1 kw wynika, iż „karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli zaś w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu”. Zważywszy na powyższe Sąd Odwoławczy nie bada więc już zasadności podniesionych w apelacji zarzutów, bowiem pierwszeństwo do rozważenia ma stwierdzenie, czy zachodzą bezwzględne przesłanki odwoławcze, czy też nie.

Czyn zarzucony obwinionemu miał miejsce w okresie od 16 stycznia do 3 marca 2015 roku. Tak więc w momencie orzekania przez Sąd Odwoławczy upłynęły już 2 lata od jego popełnienia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy zobowiązany był zaskarżony wyrok uchylić i na podstawie art. 45§1 kw oraz art. 5§1 pkt 4 kpw postępowanie wobec M. C. umorzyć wobec przedawnienia karalności wyżej wskazanych wykroczeń.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw oraz na podstawie art. 118§2 kpw orzekł jak w wyroku.